

ПЕСЕННИК ПІСЕННИК

ПІСНІ РАДЯНСЬКИХ КОМПОЗИТОРІВ ● ПІСНІ СОВЕТСКИХ КОМПОЗИТОРОВ

«МУЗИЧНА УКРАЇНА»

ПІСЕННИК

ПІСНІ РАДЯНСЬКИХ КОМПОЗИТОРІВ

ПЕСЕННИК

ПЕСНИ СОВЕТСКИХ КОМПОЗИТОРОВ

«МУЗИЧНА УКРАЇНА», КИЇВ — 1975

П $\frac{90307-036}{М\ 208(04)-75}$ 89—75

© Видавництво 'Музична Україна', 1975 р.

ЗА ТОГО ХЛОПЦА

Слова
Р. Рождественського
Музика
М. Фрадкіна

ЗА ТОГО ПАРНЯ

Слова
Р. Рождественского
Музыка
М. Фрадкина

Стримано
Сдержанно

Я сьо_годні до зо_рі встану, вийду
Я се_годня до за_ри встану, по ши_

в по_ле, де туман ма_є, щось із
_ро_ко_му пройду по_лю,— що_то

па_м'ят_тю та_ке ста_лось: все, що
с па_мя_тью мо_єї ста_ло, все, что

з ін_ши_ ми бу_ло, зна_ю. Дош сер_ .
бы_ло не со мной, пом_ню. Быют дож_

_ди_то у ли_це хльос_ка. Для пла_ .
_дин_ки по щекам впа_лым. Для все_

_не_ти двадцять літ ма_ло. Бач, я
_лень_ной двадцять лет — ма_ло. Да_же

на_віть і не знав хлоп_ця, що за_ .
не был я знаком с пар_нем, о_бе_

Приспів
Припев_

_пев_нив: «Я вернусь, ма_мо!» А тра_ .
_щав_шим: «Я вернусь, ма_ма...» А степ_

-ва гір-ко-то ю про- со-че-на, за-лі-
-на-я тра-ва пах-нет го-ре-чю, мо-ло-

-та-ють віт-ри в на-ші сни. Про-си-
-ды-е вет-ра зе-ле-ні. Про-сы-

-на-ємось ми-і гримить олів-ночі нам чи то гро-
-на-ємся ми-и грохочет над полно-чю то ли гро-

-за, чи да-ле-ке від-лун-ня вій-
-за, то ли э-хо про-шед-шей вой-

-ни. Про-си- //-ни. -ни.
-ны. Про-сы- //-ны. -ны.

Я сьогодні до зорі встану,
Вийду в поле, де туман має,
Щось із пам'яттю таке сталося:
Все, що з іншими було, знаю.

Дощ сердито у лице хльоска.
Для планети двадцять літ мало.
Бач, я навіть і не знав хлопця,
Що запевнив: «Я вернусь, мамо!»

П р и с п і в:

А трава гіркою просочена,
Залітають вітри в наші сни.
Просинаємось ми — і гримить опівночі нам
Чи то гроза, чи далеке відлуння війни.

Провіща мені весну обрій.
Чорнозем чека зерна й сонця.
І живу я на землі добрій
І за себе, й за того хлопця.

Від такого тягара горблюсь,
Але тільки так життя мислю.
Все зове мене його голос,
Все звучить в мені його пісня.

П р и с п і в.

Я сьогодні до зари встану,
По широкому пройду полю, —
Что-то с памятью моей стало,
Все, что было не со мной, помню.

Бьют дождинки по щекам впалым.
Для вселенной двадцать лет — мало.
Даже не был я знаком с парнем,
Обещавшим: «Я вернусь, мама»...

П р и п е в:

А степная трава пахнет горечью,
Молодые ветра зелены.
Просыпаемся мы — и грохочет над полночью
То ли гроза, то ли эхо прошедшей войны.

Обещает быть весна долгой,
Ждет отборного зерна пашня...
И живу я на земле доброй
За себя и за того парня.

Я от тяжести такой горблюсь,
Но иначе жить нельзя, если
Все зовет меня его голос,
Все звучит во мне его песня.

П р и п е в.

БЕРЕЗОВИЙ СІК

Слова
М. Матусовського
Музика
В. Баснера

БЕРЕЗОВЫЙ СОК

Слова
М. Матусовского
Музыка
В. Баснера

Задумливо
Задумчиво

Лиш в лі_сі за_гра_є вес_няний по_
Лишь только под_снеж_ник рас_пустится

_тік і рі_ки бла_кит_но_ю кри_го_ю
в с_рок, лиш_ть только при_бли_зят_ся пер_вы_е

скрес_нуть, на стовбу_рах знов чу_ти — крапа_є
гро_зы, на бе_лых стволах по_яв_ля_ет_ся

сік, то плачуть бе-ре-зи, то пла-чуть бе-
сок — то плачут бе-ре-зи, то пла-чут бе-

-ре-зи. Хмільний від цві- // со-ком.
-ре-зи. Как ча-сто п'я- // со-ком

Лиш в лісі заграє весняний потік
І ріки блакитною кригою скреснуть,
На стовбурах знов чути — крапає сік,
То плачуть берези, то плачуть берези.

Хмільний від цвітіння, так з кожним бува,
Бреду навмання по бурхливих потоках,
І щедро земля, як завжди, напува
Березовим соком, березовим соком.

Усе збережу я на довгім віку:
Долини, і гори, і синь небокраю.
Ми службу свою несемо нележку
Далеко від краю, від рідного краю.

А де ви, тумани над плесом води,
Берези тонкі, що над річкою гнуться?
Однаке ти знай, що повинні туди
З тобою вернутися, з тобою вернутися.

Відкрий нам, Вітчизно, простори свої,
Гаї заповітні відкрий ненароком —
І так, як колись, ти мене напої
Березовим соком, березовим соком.

Лишь только подснежник распустится в срок,
Лишь только приблизятся первые грозы,
На белых стволах появляется сок —
То плачут березы, то плачут березы.

Как часто, пьянея средь ясного дня,
Я брел наугад по весенним протокам,
И Родина щедро поила меня
Березовым соком, березовым соком.

Заветную память храня обо всем,
Мы помним холмы и проселки родные,
Мы трудную службу сегодня несем
Вдали от России, вдали от России.

Где эти туманы родной стороны
И ветви берез, что над заводью гнутся —
Туда мы с тобой непременно должны
Однажды вернуться, однажды вернуться.

Открой нам, Отчизна, просторы свои,
Заветные чащи открой ненароком —
И так же, как прежде, меня напои
Березовым соком, березовым соком.

**А МАТИ ХОДИТЬ
НА КУРГАН**

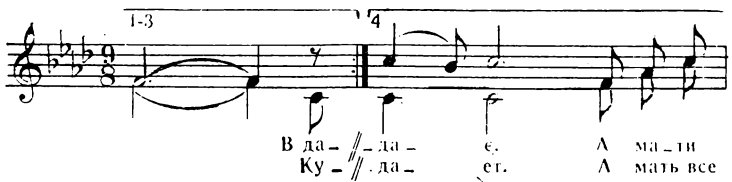
Слова
Д. Луценка
Музыка
А. Пашкевича

**А МАТЬ ВСЕ ХОДИТ
НА КУРГАН**

Слова
Д. Луценка
Музыка
А. Пашкевича

Помірно
Умеренно

Коли весною зацвіте
Трава в палаючих серпанках,
В степ на курган крутий іде,
В степ на курган крутий іде
Старенька зморена журавка.

В далеких обрїях пливуть
Бїляві марева туманів, —
А їй здається, ніби йдуть,
А їй здається, ніби йдуть
Сини — журавлики кохані.

Стомили крилонька вони.
В курган лягли спочить від грому.
Та вірить мати, що сини,
Та вірить мати, що сини
Колись повернуться додому.

Туман, як болі давніх ран,
Лїтами журно пропливає.
А мати ходить на курган,
А мати ходить на курган,
Синів ще й досі виглядає.

Когда весной все зацветет,
В траве тюльпаны вспыхнут жарко,
В степь на курган крутой идет,
В степь на курган крутой идет
С очами скорбными журавка.

Куда-то медленно плывут
Туманы сизо-голубые,

А ей все кажется — идут,
А ей все кажется — идут
Сыны — журавлики родные.

Сложили крылья здесь они,
Ушли в курган от гроз и грома,
Но верит мать — ее сыны,
Но верит мать — ее сыны
Еще придут к родному дому.

Туман, как память давних ран,
Печали сердце открывает...
А мать все ходит на курган,
А мать все ходит на курган,
Сынов любимых ожидает.

СІМНАДЦЯТЬ

Слова
В. Чередниченка
Музика
В. Шаповаленка

СЕМНАДЦАТЬ

Слова
В. Чередниченко
Музыка
В. Шаповаленко

Стримано
Сдержанно

mf

Сім_ над_ цять,
Сем_ над_ цять,

сім_ над_ цять...
сем_ над_ цять...

Сві_
Рас_

_ та_ ки встають над сві_ том.
_ свет по зем_ ле сту_ па_ ет.

І
Вски_

цві_ том,
_ па_ ет,

і_ цві_ том
вски_ па_ ет

жовт_
ок_

_ не _ вий над ним бу _ ре _ літ. Чер _
_ тябрь _ ский над ним о _ гне _ цвет. Баг _

_ во _ ні віт_ри_ ла снять _ ся, чер
_ ря _ ны _ е вет_ ры снят _ ся, баг _

_ во _ ні віт_ри_ ла снять _ ся, чер _
_ ря _ ны _ е вет_ ры снят _ ся, баг _

_ во _ ні віт_ри_ ла снять _ ся, нам
_ ря _ ны _ е вет_ ры снят _ ся, нам

снять_ся в сімнадцять літ. Чер _ во _ ні віт_ри_ ла
снят_ся в семнадцать лет. Баг _ ря _ ны_е вет _ ры

снять_ся, чер_во_ні віт_ри_ла_
снят_ся, баг_ря_ны_е вет_ры

снять_ся, чер_во_ні віт_ри_ла_
снят_ся, баг_ря_ны_е вет_ры

снять_ся, нам снять_ся в сімнадцять літ.
снят_ся, нам снят_ся в семнадцать лет.

Сімнадцять, сімнадцять...
Світанки встають над світом.
І цвітом,
І цвітом
Жовтневий над ним буреліт.
Червоні вітрила сняться,
Червоні вітрила сняться,
Червоні вітрила сняться,
Нам сняться в сімнадцять літ.

Дівчі

Сімнадцять, сімнадцять...
Задимлені барикади,
Вогонь
І снаряди,

І кулі націлений літ.
Загинути не бояться,
Загинути не бояться,
Загинути не бояться
За правду в сімнадцять літ.

Двічі

Сімнадцять, сімнадцять
Буває комусь щороку.
В дорогу широку,
У свій вирушаєм світ.
Червоні вітрила сняться,
Червоні вітрила сняться,
Червоні вітрила сняться
Юнацтву в сімнадцять літ.

Двічі

Семнадцать, семнадцать...
Рассвет по земле ступает.
Вскипает,
Вскипает
Октябрьский над ним огнецвет.
Под парусом алым мчатся,
Под парусом алым мчатся,
Под парусом алым мчатся
Мечтаем в семнадцать лет.

2 раза

Семнадцать, семнадцать...
Тревожные баррикады.
Огонь
И снаряды,
И зарево трудных побед.
Бесстрашно идут сражаться,
Бесстрашно идут сражаться,
Бесстрашно идут сражаться
За правду в семнадцать лет.

2 раза

Семнадцать, семнадцать
Кого-то зовут с порога,
Пора нам
В дорогу, —
Чтоб в жизни оставить свой след.
Под парусом алым мчаться,
Под парусом алым мчаться,
Под парусом алым мчаться
Мечтают в семнадцать лет.

2 раза

В ПОЛЕ ЧАЙКА ПРИЛІТАЄ

Слова
Л. Татаренка
Музика
О. Білаша

В ПОЛЕ ЧАЙКА ПРИЛЕТАЕТ

Слова
Л. Татаренко
Музыка
А. Билаша

Стримано
Сдержанно

mp

І ча_рівний, і мо_гу_чий наш ор_ли_ний
И мо_гучий, и волшеб_ный край ор_ли_ных

край!
скал!
Ске_лі зводяться під ту_чі,
Род_ни_ков своїх не_леб_них

пле_ше во_до_грай. Мо_ре Чор_не й море
сол_н_це рас_плес_кал. Мо_ре, хлебно_е степ_

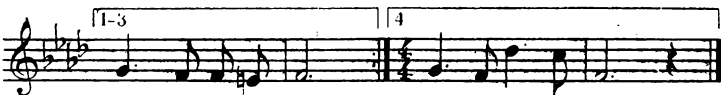
сте_ пу по_ руч ме_ рех_ тять,
но_ е — с Чер_ ным вдруг со_ шлись.

і тро-ян_ ди кримські теп_ ло бі_ ля хвиль го_
Рядом с бе-ре-гом, с волно_ ю — всплески крымских

роз. І тро-ян_ ди кримські теп_ ло
Рядом с бе-ре-гом, с волно_ ю

бі_ ля хвиль горять. со_ нячних ви_ сот.
всплески крымских роз. сол_ нечных вы_ сот.

І чарівний, і могутий
Наш орлиний край!
Скелі зводяться під тучі,
Плеще водограй.
Море Чорне й море степу
Поруч мерехтять,
І троянди кримські тепло
Біля хвиль горять.

Двічі

Там, де в полі сонця бризки,
Чайки тінь тремтять,
До гарячих обелісків
По хлібах біжить.
Сонце жаром розплескалось,
Палить їх броню,
Наче танки, що прорвались
До води з вогню.

| Двічі

Не збудить бійців полеглих
Чайці на зорі, —
Їхній день в гарматних жерлах
На Сапун-горі.
Піднялась, пішла по лозах
Їх священна кров, —
Виноградних ягід грона
Бризнуть нею знов.

| Двічі

Затишає крик чайний,
Чується здаля,
Знов у поле чайка лине
З щогли корабля.
Прилетить із Балаклави
В опустілий дзот...
Наче пісня, наче слава
Сонячних висот!

| Двічі

И могучий, и волшебный
Край орлиных скал!
Родников своих целебных
Солнце расплескал.

Море хлебное, степное —
С Черным вдруг сошлось.
Рядом с берегом, с волною —
Всплески крымских роз.

| 2 раза

Рядом с морем, в поле близком
Чайки тень кружит,
К неостывшим обелискам
По хлебам бежит.
В поле жарком раскалилась
За день их броня.
Словно в танках, что пробилась
К морю — из огня.

| 2 раза

Чайка павших не разбудит
Рано на заре —
Их рассвет в стволах орудий
На Сапун-горе.
Поднялась, пошла по лозам
Их живая кровь —
Виноградных ягод гроздь
Брызнут ею вновь.

| 2 раза

В поле крик чайный тает,
Словно детский плач, —
Это чайка прилетает
С корабельных мачт.
Прилетает с Балаклавы
В опустевший дзот,
Словно песня, словно слава
Солнечных высот!

| 2 раза

ДАВНІЙ МАРШ

Слова
М. Владимова
Музика
Л. Лядової

СТАРЫЙ МАРШ

Слова
М. Владимова
Музыка
Л. Лядовой

Енергійно
Энергично

Гей, му-зи-кан-ти!
Эй, му-зы-кан-ты!

Де ва-ші но-ти?
Где ва-ши но-ты?

Жде вас сьо-год-ні
Ждет вас се-год-ня

гар-на ро-бо-та.
мно-го ра-бо-ты.

Ви-кин-те геть ви
Ну-ка, в сто-рон-ку

«шей-ки» і «біт-ли»,—
«шей-ки» и «бит-лы»,—

марш нам за_ грай_ те, ство_ ре_ ний в бит_ ві.
марш за_ и_ грай_ те, ста_ рый, за_ бы_ тый.

Пам- ба- ра- ба- па, па- ра- па- па, пам, пам,

пам, пам - ба- ра- ба- па, па- ра- па- па,

пам! Пам- ба- ра- ба- па, па- ра- па- па,

пам, пам, пам, пам - ба- ра- ба- па, па- ра- па- па,

пам! пам - па- ра- па, пам- ба- ра- ба- па,

Гей, музиканти! Де ваші ноти?
 Жде вас сьогодні гарна робота.
 Викиньте геть ви «шейки» і «бітли», —
 Марш нам заграйте, створений в битві.

П р и с п і в:

Пам-ба-ра-ба-па, па-ра-па-па.
 Пам, пам, пам,
 Пам-ба-ра-ба-па, па-ра-па-па, пам!

Дівчі

Аркуші м'яті вітром атаки,
 Куля пробила нотні знаки,
 Він проти контри йде, не змовкає,
 В кожанці Щорса, в бурці Чапая.

П р и с п і в.

Жив він в окопі, в танку і Ставці.
 Чому ж тепер він забутим залишився?
 Хай він, мов сонце, знов заіскриться,
 Всім, що нам свято, будем гордитися.

П р и с п і в.

Гей, музиканти, сил не жалійте,
Радість по вінця в серце налийте,
Хай підспіва нам бравий наш маршал, —
Він же ровесник давнього маршу.

П р и с п і в.

Хай підспівають браття по класу,
Марш не постарів, друзі, від часу!
Зриті окопи, списані ганки...
Тільки немає маршу відставки.

П р и с п і в.

Гей, музыканты! Где ваши ноты?
Ждет вас сегодня много работы.
Ну-ка, в сторонку «шейки» и «битлы», —
Марш заиграйте, старый, забытый.

П р и п е в:

Пам-ба-ра-ба-па, па-ра-па-па,
Пам, пам, пам,
Пам-ба-ра-ба-па, па-ра-па-па, пам!

2 рази

Смяты страницы ветром атаки,
Пулей пробиты нотные знаки.
Он против контры шел, наступая,
В кожанке Щорса, в бурке Чапая.

П р и п е в.

Жил он в окопе, в танке и Ставке.
Так почему же сейчас он в отставке?
Старого марша нам ли стыдиться?
Всем, что нам свято, будем гордиться.

П р и п е в.

Гей, музыканты, сил не жалейте,
Радость до края в сердце налейте.
Пусть подпоеет нам бравый наш маршал, —
Он ведь ровесник старого марша...

П р и п е в.

Пусть подпоют нам братья по классу,
В ногу шагая, маршу согласно.
Скрыты окопы, списаны танки...
Старому маршу — нету отставки!

П р и п е в.

СИНОВІ В ДОРОГУ

Слова
М. Сингаївського
Музика
В. Філіпенка

СЫНУ В ДОРОГУ

Слова
Н. Сингаевского
Музыка
В. Филиппенко

Не поспішаючи
Не спеша

Си_но_ві в до_ро_гу ма_ти промов_ля_ла
У во_рот сы_ноч_ка мать благослов_ля_ла:

піс_ню сво_го сер_ця бе _ рег _ ти.
— Пес_ню серд_ця лю_дям по _ свя _ ти!

До_ле, мо_я до_ле, а жит_тя — не по_ле,
До_ля, мо_я до_ля, жизнь, сы_нок, — не по_ле,

бо жит_тя про_жить — не по_ле пе_ре_йти!
чест_но жизнь про_жить — не по_ле пе_ре_йти!

До_ле, мо_я до_ле, а жит_тя — не
До_ля, мо_я до_ля, жизнь, сы_нок, — не

по_ле, бо жит_тя про_жить — не
по_ле, чест_но жизнь про_жить — не

по_ле, пе_ре_йти!
по_ле, пе_ре_йти!
по_ле, бо жит_тя
по_ле, чест_но

—тя про_жить — не по_ле пе_ре_йти!
жизнь про_жить — не по_ле пе_ре_йти!

Синові в дорогу
Мати промовляла
Пісню свого серця берегти.
Доле, моя доле,
А життя — не поле,
Бо життя прожить — не поле перейти!

Може, у дорозі
Десь обпалять грози,
Ти додому птахом прилети.
Доле, моя доле,
А життя — не поле,
Бо життя прожить — не поле перейти!

Пронеси ж, мій сину,
Пісню — Україну
І дорогу людям освіти.
Доле, моя доле,
А життя — не поле,
Бо життя прожить — не поле перейти!

У ворот сыночка
Мать благословляла:
— Песню сердца людям посвяти.
Доля, моя доля,
Жизнь, сынок, — не поле,
Честно жизнь прожить — не поле перейти!

Грянут ли морозы,
Опалят ли грозы, —
К дому птицей быстрой прилети.
Доля, моя доля,

Жизнь, сынок, — не поле,
Честно жизнь прожить — не поле перейти!

Вдохнови же сына,
Песня — Украина,
Ленинскою правдой освети!
Доля, моя доля,
Жизнь, сынок — не поле,
Честно жизнь прожить — не поле перейти!

НА БЕЗКІНЕЧНІМ МАРШІ

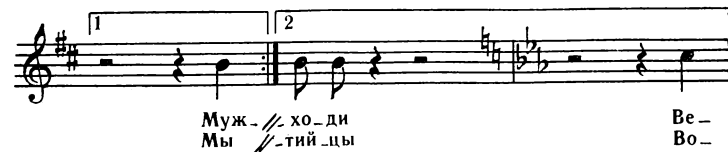
Слова
Р. Левіна
Музика
І. Ковача

НА БЕСКОНЕЧНОМ МАРШЕ

Слова
Р. Левина
Музыка
И. Ковача

Стримано
Сдержанно

сур_ми зо_дя_га_ли, під сур_ми зо_дя_га_ли сво_
час_то на_де_ва_ли, ми час_то на_де_ва_ли по_

ї ши не_ лі_ сі_ рі. Під
ход ны_ е ши_ не_ ли. Мы

сур_ми зо_дя_га_ли, під сур_ми зо_дя_га_ли сво_
час_то на_де_ва_ли, ми час_то на_де_ва_ли по_

ї ши не_ лі_ сі_ рі.
ход ны_ е ши_ не_ ли.

Ми мало танцювали,
Пісень співали мало:
Під сурем клич прощальний
Шинелі одягали.
Шинелі ми носили
Солдатського покрою.
Життя своє любили,
Життя своє любили,
Не знаючи спокою.

Мужніли ми на маршах
І гартували волю,
Мідніла дружба наша
Від бою і до бою.
Коли ж самі не вміли
Здолати перешкоди —
Тоді партійці смілі,
Тоді партійці смілі
Вели нас у походи.

Вели за кращу долю,
Яка була неблизько.
Ми піднімались в полі
Фанерним обеліском.
Батьки не дорікали —
Батьківської ми віри,
Під сурми одягали,
Під сурми одягали
Свої шинелі сірі.

Мы мало танцевали,
Мы мало песен пели:
Мы часто надевали
Походные шинели.
Суконные шинели
Солдатского покроя.
Мы жизнь прожить сумели,
Мы жизнь прожить сумели,
Не ведая покоя.

Мы становились старше,
Мы становились строже
На бесконечном марше,

Средь трудных бездорожий.
И если не могли мы
Осилить и пробиться,
Вперед неумолимо,
Вперед неумолимо
Шли первыми партийцы.

Во имя лучшей доли,
Далекой или близкой,
Мы становились в поле
Фанерным обелиском.
Нас упрекнут едва ли.
Себя мы не жалели.
Мы часто надевали,
Мы часто надевали
Походные шинели.

ОСТАННІЙ БІЙ

Слова і музика
М. Ножкіна

ПОСЛЕДНИЙ БОЙ

Слова и музыка
М. Ножкина

Спокійно
Спокойно

mp

Ми так дав_но, ми так дав_но не спо_чи_
Мы так дав но, мы так дав_но не от_ды_

_ва_ли. Бу_ло нам про_сто не до цьо_го, дру_же
_ха_ли. Нам бы_ло про_сто не до от_ды_ха с то_

мій. Ми пів-Єв_ро_пи по-пластунськи про_о_
бой. Мы пол-Ев_ро_пы по-пластунски про_па_

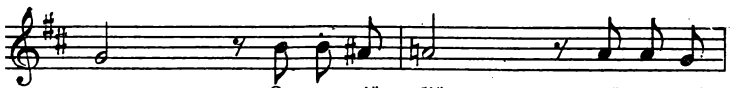
ра-ли, а за-втра, зреш-то-ю, о-стан-ній бу-де
ха-ли, а за-втра, за-втра, на-ко-нец, по-с-лед-ний

Приспів

Припев

бій. Че-кать не дов-го о-стан-ню
бой. Е-ще не мно-го, е-ще ч-ть-

м-ть. О-стан-ній бій най-тяж-чий,
ч-ть, по-с-лед-ний бой, он са-мый

ма-бу-ть. Ду-ша в Ро-сі-ю мо-ю ле-
труд-ный А-я в Рос-си-ю, до-мой хо-

-ти-ть, я так дав-но не ба-чив
-чу, я так дав-но не ви-дел

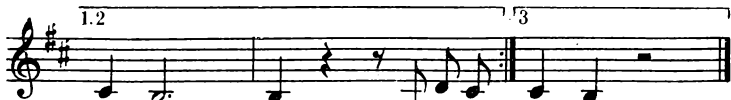
ма-му! Ду-ша в Ро-сі-ю мо-ю ле-
ма-му! А-я в Рос-си-ю, до-мой хо-

- тить,
- чу,

я так дав _ но
я так дав _ но

не ба _ чив
не ви _ дел

ма _ му!
ма _ му!

Четвертий // ма _ му!
Четвертий // ма _ му.

Ми так давно, ми так давно не спочивали.
Було нам просто не до цього, друже мій.
Ми пів-Європи по-пластунськи проорали,
А завтра, зрештою, останній буде бій.

П р и с п і в:

Чекать недовго останню мить.
Останній бій найтяжчий, мабуть.
Душа в Росію мою летить, | Двічі
Я так давно не бачив маму!

Четвертий рік живем на полі, полі ратнім,
Четвертий рік солоний піт тече і кров.
Мені б у дівчину хорошу закохатись,
Відчуть Вітчизни рідної палку любов.

П р и с п і в.

Останній раз зійдемося завтра врукопашну,
Останній раз Росії зможем послужить,
А нам за неї помирать ніяк не страшно,
Хоч кожен все-таки надію має жить.

П р и с п і в.

Мы так давно, мы так давно не отдыхали.
Нам было просто не до отдыха с тобой.
Мы пол-Европы по-пластунски пропахали,
А завтра, завтра, наконец, последний бой.

П р и п е в:

Еще немного, еще чуть-чуть,
Последний бой, он трудный самый.
А я в Россию, домой хочу, | 2 раза
Я так давно не видел маму!

Четвертый год нам нет житья от этих фрицев,
Четвертый год соленый пот и кровь рекой.
А мне б в девчоночку в хорошую влюбиться.
А мне б до Родины дотронуться рукой.

П р и п е в.

Последний раз сойдемся завтра в рукопашной,
Последний раз России сможем послужить,
А за нее и помереть совсем не страшно,
Хоть каждый все-таки надеется дожить.

П р и п е в.

ПІСНЯ ВЕТЕРАНІВ

Слова
А. Софронова
Музика
Г. Майбороди

ПЕСНЯ ВЕТЕРАНОВ

Слова
А. Софронова
Музика
Г. Майбороды

Мужньо.
Мужественно

mf

Ко_го во_гнем пекла вій_на, роз_лу_ку
Кто о_па_лен ог_нем вой_ны, кто раз_лу_

хто тер_пів ро_ка_ми, ко_го по_
_чен вой_ной с дру_зя_ми, кто ме_чен

_кри_ла си_ви_на, ста_вай в од_ну ше_
мет_кой се_ди_ны,— тот ста_но_вись в ше_

рен гу з на_ми. Смер_тя_ми би_ли
рен гу с на_ми. Хлеб_ну_ли вдо_сталь

Кого вогнем пекла війна,
Розлуку хто терпів роками,
Кого покрила сивина, —
Ставай в одну шеренгу з нами.

Смертями били нас громи,
Та не зігнули, не здолали.
І поклялись навечно ми
Стоять на тім, стоять на тім, на чім стояли.

Ми йшли по вовчому сліду
Крізь дощ і хуртовини люті.
З тобою сухарі й біду
Ділили, як найближчі люди.

А ще, бувало, під вогнем,
В землянці, в тиші грімкотливій,
Шинеллю вкрившись, ми заснем
Лихій безсонниці, безсонниці на диво.

Кто опален огнем війны,
Кто разлучен войной з друзьями,
Кто мечен меткой седины, —
Тот становись в шеренгу с нами.

Хлебнули вдосталь мы свинца,
Не захлебнулись, не устали,
Но поклялись мы до конца
Стоять на том, стоять на том, на чем стояли.

Мы шли звериною тропой,
В упор нас били дождь и вьюга,
И ты со мной, и я с тобой
Сдружились, поняли друг друга.

В сырой землянке, под огнем,
Одной шинелью укрываясь,
Мы забывались кратким сном
Дурной бессонице, бессонице на зависть.

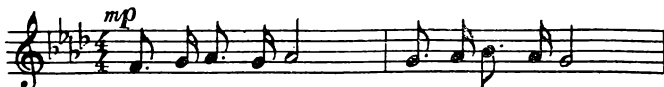
**В ГОРАХ
МАК РОЗЦВІВ**

Слова
Л. Татаренка
Музика
О. Білаша

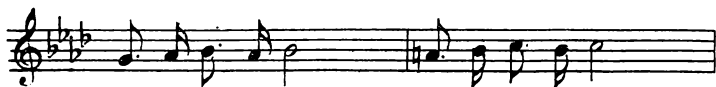
**МАК
В ГОРАХ РАСЦВЕЛ**

Слова
Л. Татаренко
Музыка
А. Билаша

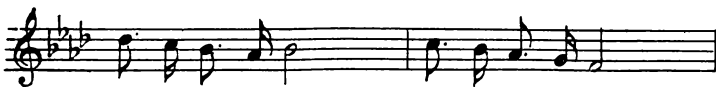
Помірно
Умеренно

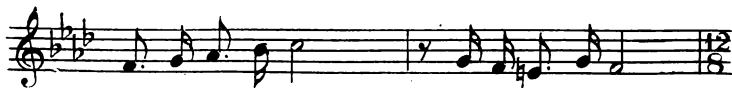
Там, де в_пав І_ван, в го_рах мак розцвів —
Мак в горах расцвел, где у_пал И_ван —

він там во_ю_вав, ви_ру_чав бра_тів.
вы_ру_чать он шел бра_тьев-парти_зан.

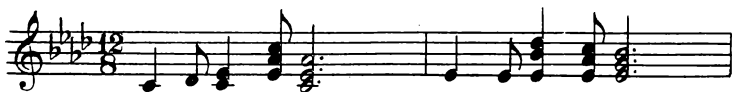

А де Я_нек спить — во_лош_ко_вий цвіт,
А где Я_нек спит — ва_сьли_ки цве_тут,

і Дніп_ро шу_мить,
ти_хо Днепр шумит,

вдаль те_че, у сві_т.
чай_ки вдаль плывут.

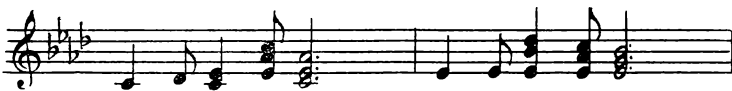
Во_ду п'ють орли
Во_ду п'ють орлы

зі слов'янських рік —
из славянских рек

чи_сті, як сльо_за, ті
как сле_за, прозрач_ны

рі_ки,
ре_ки,
рі_ки,
ре_ки,

і як ті ор_ли,
слов_но те ор_лы,

брат_тя ми на_вік,
бра_ття мы на_век,

не од_квіт_не мак во_ві_ки.
мак в го_рах расцвел на_ве_ки.

ві_ки.
ве_ки.

Там, де впав Іван,
В горах мак розцвів —
Він там воював,
Виручав братів.
А де Янек спить —
Волошковий цвіт,
І Дніпро шумить,
Вдаль тече, у світ.
Воду п'ють орли
Зі слов'янських рік —
Кришталево чисті ріки,
І як ті орли,
Браття ми навік, —
Не одквітне мак вовіки.
Янек — над Дніпром,
В Татрах спить Іван,
Мак цвіте, як кров
Із гарячих ран,
З партизанських ран.
Посеред Карпат
Побіля Дніпра,
Чує брата брат
І сестру — сестра.
Воду п'ють орли
Зі слов'янських рік —
Чисті, як сльоза, ті ріки,
І як ті орли,
Браття ми навік,
Не одквітне мак вовіки.

Мак в горах расцвел,
Где упал Иван —
Выручатъ он шел

Братьев-партизан.
А где Янек спит —
Васильки цветут,
Тихо Днепр шумит,
Чайки вдаль плывут.
Воду пьют орлы
Из славянских рек —
Как слеза, прозрачны реки,
Словно те орлы,
Братья мы навек, —
Мак в горах расцвел навеки.
Янек — у реки,
А в горах Иван,
Маков лепестки,
Словно кровь из ран.
На вершинах Татр,
На волне Днепра
Слышат брата брат
И сестру — сестра.
Воду пьют орлы
Из славянских рек —
Как слеза, прозрачны реки,
Словно те орлы,
Братья мы навек,
Мак в горах расцвел навеки.

**ТОЙ ХІБА
МУЖЧИНА**

Слова
Р. Гамзатова
Музыка
О. Фельцмана

**РАЗВЕ ТОТ
МУЖЧИНА**

Слова
Р. Гамзатова
Музыка
О. Фельцмана

Не швидко
Не быстро

Хто смі_ єть_ ся вік без_ дум_ но,
Кто без_ дум_ но и бес_ печ_ но

не зва_ жа_ є на ро_ зум_ не, — той хі_ ба муж_
хо_ хо_ тать спо_ со_ бен веч_ но, — раз_ ве тот муж_

_ чи_ на?
_ чи_ на?

Хто про_ йшов да_ ле_ кі_ да_ лі,
Кто про_ шел зем_ ны_ е да_ ли,

та не знав журби- пе-ча-лі,— той хі-ба муж-
но всю жизнь не знал печа-лі,— раз-ве тот муж-

_чи-на?
_чи-на?

Хто в за-сто-ль-нім на-віть сло-ві
Кто в за-здрав-ном да-же сло-ве

у-муд-ряв-ся хму-рить бро-ви,— той хі-ба муж-
у-муд-рял-ся хму-рить бро-ви,— раз-ве тот муж-

_чи-на?
_чи-на?

Хто хоч раз не за-ко-хав-ся
Кто смер-тель-но не влюб-лял-ся,

і ні з ким не ці-лу-вав-ся,— той хі-ба муж-
ни с од-ной не це-ло-вал-ся,— раз-ве тот муж-

_чи-на?
_чи-на?

_чи-на,
_чи-на,

тіль-ки той муж-чи-на,
толь-ко тот муж-чи-на,

тіль_ки той муж_чи_на!
толь_ко тот муж_чи_на!

Ей!
Эй!

Хто сміється вік бездумно,
Не зважає на розумне, —
Той хіба мужчина?

Хто пройшов далекі далі,
Та не знав журби-печалі, —
Той хіба мужчина?

Хто в застольнім навіть слові
Умудрявся хмуристь брови, —
Той хіба мужчина?

Хто хоч раз не закохався
І ні з ким не цілувався, —
Той хіба мужчина?

Хто, побачивши спідницю,
Вже вигукує: «Жар-птиця!» —
Той хіба мужчина?

Хто поміг коня сідлати,
Але може нас продати, —
Той хіба мужчина?

Хто вже звук завжди повсюдно
Пити з рогу безпробудно, —
Той хіба мужчина?

Хто хоч вік в дорозі буде,
Дім батьків своїх забуде, —
Той хіба мужчина?

Хто лиш вийшов поміж люди —
Поточились пересуди, —
Той хіба мужчина?

Хто дає вам чесне слово,
А підводить знову, й знову, —
Той хіба мужчина?

Той мужчина, хто відважний
І душею не продажний, —
Тільки той мужчина!

В кого честь і руки чисті,
Голова завжди на місці, —
Тільки той мужчина! (3)

Кто безумно и беспечно
Хохотать способен вечно, —
Разве тот мужчина?

Кто прошел земные дали,
Но всю жизнь не знал печали, —
Разве тот мужчина?

Кто в заздравном даже слове
Умудрялся хмурить брови, —
Разве тот мужчина?

Кто смертельно не влюблялся,
Ни с одной не целовался, —
Разве тот мужчина?

Кто любую звал «голубкой»
И за каждой бегал юбкой, —
Разве тот мужчина?

Кто готов подать нам стремя
И продать нас в то же время, —
Разве тот мужчина?

Кто в местах, где многолюдно,
Пьет из рога беспобудно, —
Разве тот мужчина?

Кто хоть век в дороге будет,
Дом отцовский позабудет, —
Разве тот мужчина?

Кто, исполненный усердя,
Судит нас без милосердя, —
Разве тот мужчина?

Кто даст слово, что булатно,
Но возьмет его обратно, —
Разве тот мужчина?

Тот мужчина, кто отважен
И душою не продажен, —
Только тот мужчина!

У кого во имя чести
Голова всегда на месте, —
Только тот мужчина! (3)

ЯРОСЛАВІЯ

Слова
Л. Ошаніна
Музыка
П. Аєдоницького

ЯРОСЛАВІЯ

Слова
Л. Ошанина
Музыка
П. Аедоницкого

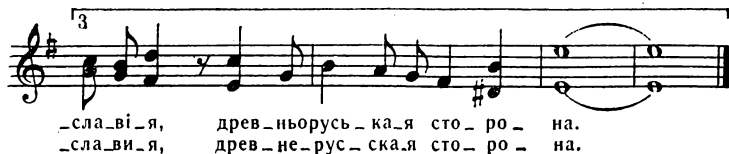
Помірно
Умеренно

Приспів
Привів

Ти ідеш, мов лебідка, плавно,
 Я дивуюсь красі твоїй.
 Як зовуть тебе, Ярославно?
 Ярославно моя, постій.

П р и с п і в:

Чи тебе покохать не вправі я,
 Хоч ти з сонцем заручена?

А навкруг тебе — Ярославія,
Древньоруськая сторона.

Синь заволзька густа ясніє
У великих твоїх очах,
Теплота від полів Росії
В золотавих тугих косах.

П р и с п і в.

Ярославно, тебе я славлю,
Цвіт у серці своїм несу,
Славлю молодість Ярославля,
Незрівнянну землі красу.

П р и с п і в.

Ты проходишь походкой плавной,
Манишь встречного красотой.
Как зовут тебя, Ярославна?
Ярославна моя, постой.

П р и п е в:

Разве сердце отдать не вправе я
Той, что с солнцем обручена?
А вокруг тебя — Ярославия,
Дневнерусская сторона.

Голубые глаза большие
Подарил тебе волжский плес.
От июльских полей России
Теплота золотых волос.

П р и п е в.

Ярославна, тебя я славлю,
Славлю землю твою в цвету,
Славлю молодость Ярославля,
Нашу русскую красоту.

П р и п е в,

ОДНОКЛАСНИКИ

Слова
М. Пляцковського
Музика
В. Дмитрієва

ОДНОКЛАСНИКИ

Слова
М. Пляцковського
Музыка
В. Дмитриева

Помірно
Умеренно

tr

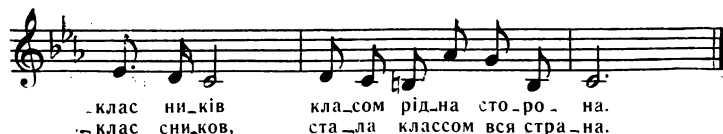
Де ж ви, де шкіль_ні під_ руч_ни_ ки
Где вы, школь_ны_ е у_ чеб_ни_ ки

і зав_дан_ня з ма_те_ ма_ти_ ки?
и за_да_ни_я до_ маш_ни_ е?

Хто те_пер си_дить за пар_ то_ю
Кто те_перь си_дит за пар_ то_ю,

Де ж ви, де шкільні підручники
І завдання з математики?
Хто тепер сидить за партою
Біля крайнього вікна?
Вже дівчатка наші заможем,
Пожились наші хлопчики, —
Стала вже для однокласників
Класом рідна сторона.

| Дівчі

Залишилися забутими
І скакалочки і м'ячики,
Є своя робота в кожного
І свої у всіх діла.
І дівчатка вже доросліші,
Стали хлопчики солідніші,
Ті, яких десь географія
За собою повела.

| Дівчі

Ми захоплювались творами,
Їх писать було заманливо,
Про Печоріна і Чацького,
Про «Полтаву» і Петра...
Та дівчатка наші сивіють,
І лисіють наші хлопчики,
І нічого тут не вдієте,
Це ж бо істина стара.

| Дівчі

Нас уже зове по-батькові
Покоління менше нинішнє,
Тільки ж дружбу ми цінуємо
І вона у нас міцна.
До цих днів один для одного
Ми дівчатка ті ж і хлопчики,
Для яких лиш класом радісним
Стала рідна сторона.

| Дівчі

Где вы, школьные учебники
И задания домашние?
Кто теперь сидит за партою,
За четвертой у окна?
Вышли замуж наши девочки,
Поженились наши мальчики, —
И для нас, для одноклассников, | 2 раза
Стала классом вся страна.

Позабыты нами начисто
И скакалочки и мячики,
Есть у всех работа важная,
Очень нужные дела.
Повзрослели наши девочки,
И солидней стали мальчики,
Те, которых география | 2 раза
За собою увела!

На уроках сочинения
Было так писать заманчиво
Про Печорина и Чацкого,
Про «Полтаву» и Петра...
Но седеют наши девочки,
Но лысеют наши мальчики,
Ничего тут не поделаешь, | 2 раза
Эта истина стара.

Нас уже зовет по отчеству
Поколение наше младшее,
Но мы ценим дружбу школьную,
Как в былые времена.
Друг для друга мы по-прежнему
Те же девочки и мальчики,
Для которых просто-напросто | 2 раза
Стала классом вся страна.

**РОЗПЛЕТИ
СВОЮ ЧОРНУ КОСУ**

Слова
О. Богачука
Музика
К. Домінчена

**РАСПЛЕТИ
СМОЛЯНУЮ КОСУ**

Слова
А. Богачука
Музыка
К. Доминчена

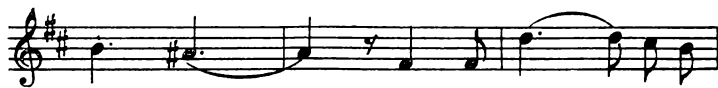
Помірно
Умеренно

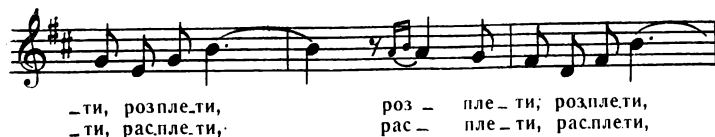
Роз_ пле _ ти сво _ ю чор _ ну ко _
Рас_ пле _ ти смо _ ля _ ну _ ю ко _

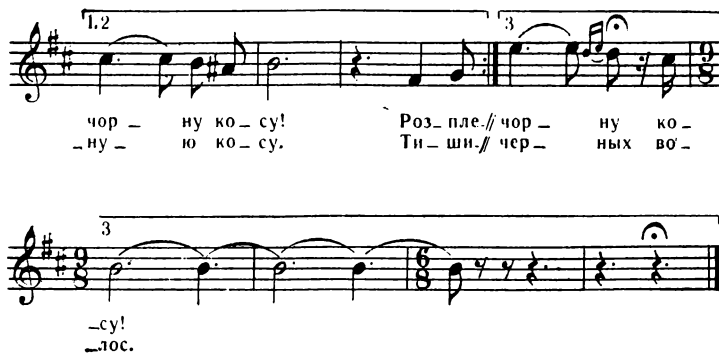

_ су і на _ кри. ме _ ні о _ ці
_ су _ пусть вол _ но _ ю на пле _ чи

не _ ю _ я у піс _ ню ї _
ля _ жет. Я сквозь пес _ ню е _

Розплети свою чорну косу
 І накрій мені очі нею —
 Я у пісню її понесу
 І вплету голубу лілею.
 Розплети, розплети,
 Розплети, розплети,
 Розплети свою чорну косу!

Розплети, хай на вії впаде
 Запашна твоя чорна тиша...
 Соловей в мою пісню прийде,
 Щебет зір у душі розвіша.
 Розплети, розплети,
 Розплети, розплети,
 Розплети, хай на вії впаде.

Розплети нерозплетену ніч,
 Заведи мою мрію в казку,
 І вустами вуста мої клич,
 І даруй мені тиху ласку.

Розплети, розплети,
Розплети, розплети,
Розплети нерозплетену ніч!

Расплети смоляную косу —
Пусть волною на плечи ляжет.
Я сквозь песню ее пронесу
И цветком голубым украшу.
Расплети, расплети,
Расплети, расплети
Расплети смоляную косу.

Тишина твоих черных волос
Пусть к щеке моей прикоснется.
Под веселым мерцанием звезд
Соловьиная песня льется.
Расплети, расплети,
Расплети, расплети
Тишину твоих черных волос.

Водопад твоих черных волос
Унесет нас с тобою в сказку.
На губах твоих — свежесть рос,
На губах твоих — нежность ласки.
Расплети, расплети,
Расплети, расплети
Водопад твоих черных волос.

НЕ ПОВТОРЯЕТСЯ ТАКОЕ НИКОГДА

Слова
М. Матусовского
Музыка
С. Туликова

Лірично
Лирически

у шкільне вік.
смотрят обла.

нескінченним ви_дав_ся
бес_ко_нечным ка_жет_ся

Чути, як скриплять Слышно, как скрипит

пе_ра за_од_но —
пе_рышко слег_ка —

і рядки ля_
и ло_жуться

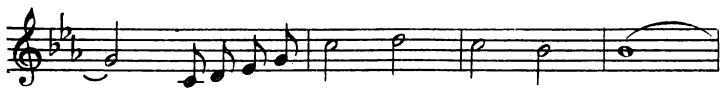
_га_ють на ли_сток.
строч_ки на ли_сток.

Первістка-лю_
Перва_я лю_

_бов.
_бовь.

Про_ме_ни_стий світ:
Звон_ки_е го_да.

на ка_люжах склом — бла_кит ний лід...
В лужах го_лу_бых — стек_ляш ки льда...

Не пов_то_ря_ється,
Не пов_то_ря_ється,

не пов_то_ря_ється,
не пов_то_ря_ється

_ря_ється,
_ря_ється,

не пов_то_ря_ється шві_
не пов_то_ря_ється та_

тін ня ю_ них літ! Не пов_ то_ ря_ єть_
 ко е ни_ ког_ да! Не пов_ то_ ря_ єт_

ся, не пов то_ ря_ єть_ ся, не пов_ то_ ря_ єть_ ся цві_
 ся, не пов то_ ря_ єт_ ся, не пов_ то_ ря_ єт_ ся та_

тін ня ю_ них літ. Кінець
 ко е ни_ ког_ да! Конець Та_ ї_ на о_
 Не_заметний

Дивляться хмарки у шкільне вікно,
Нескінченним видався урок.
Чути, як скриплять пера заодно —
І рядки лягають на листок.

Первістка-любов. Променистий світ.
На калюжах склом — блакитний лід...
Не повторяється, не повторяється,
Не повторяється цвітіння юних літ!

Таїна очей, брівок злам крутий.
І слова схвилювано течуть...

Після слів таких, перших у житті,
Хочеться весь світ перевернуть.

Первістка-любов. Сніг упав на дріт.
Зірки золотої політ...
Не повторється, не повторється,
Не повторється цвітіння юних літ!

Пісенька дощу ллється ручаєм,
Зелен-вітер пада на чоло...
Ревність без причин, серця гострий щем —
Ніби вчора все отак було.

Первістка-любов. Променистий світ.
На калюжах склом — блакитний лід...
Не повторється, не повторється,
Не повторється цвітіння юних літ.

В школьное окно смотрят облака,
Бесконечным кажется урок.
Слышно, как скрипит перышко слегка —
И ложатся строчки на листок.

Первая любовь. Звонкие года.
В лужах голубых — стекляшки льда...
Не повторяется, не повторяется,
Не повторяется такое никогда!

Незаметный взгляд удивленных глаз
И слова туманные чуть-чуть.
После этих слов в самый первый раз
Хочется весь мир перевернуть.

Первая любовь. Снег на проводах.
В небе промелькнувшая звезда...
Не повторяется, не повторяется,
Не повторяется такое никогда.

Песенка дождя катится ручьем,
Шелестят зеленые ветра...
Ревность без причин, споры ни о чем —
Это было будто бы вчера.

Первая любовь. Звонкие года.
В лужах голубых — стекляшки льда...
Не повторяется, не повторяется,
Не повторяется такое никогда.

ДАВНЯ МЕЛОДІЯ

Слова
А. Сійга
Музика
А. Ойта

СТАРАЯ МЕЛОДИЯ

Слова
А. Сійга
Музыка
А. Ойта

Не поспішаючи
Не спеша

З вес_ ня_ ни_ми си_ні_ми ран_ка_ми, з буз_ .
С ве . сен_ни_ми си_ни_ми вет_ра_ми, с ли_

ко во ю світ_ло_ ю дим_ ко_ ю при_ .
ло вой про_ зрач_но_ ю дым_ ко_ ю при_

_йшла во на в мі_сто над ган_ка_ми і
_шла о на в го_род, на_ вер_но_е, и

в сер_це вві_йшла не_ви_ дим_ ко_ю. А
в сер_це во_шла не_ви_ дим_ ко_ю. А

© Видавництво «Музыка», 1973 р.

мо - же, як ніч ще хо - ло ну - ла, ли -
мо - жет, без - мо - лв - но - ю пол но чью вли -

- лась над са да - ми, за - во - да - ми, ли -
- лась о на в у - ли цы длин ны - е, вли -

- лась і все мі сто за - пов - ни - ла ме -
- лась, и весь го род за - пол - ни - ла ме -

- ло - ді - я дав - ня а - кор - да - ми.
- ло - ди - я э - та ста - рин - на - я.

Приспів
Припів

У
По -

ній сло - ва про сон - це в не - бі яс - нім, про
- ет - ся в ней о сон - це в не - бе яс - ном, о

З весняними сніжними ранками,
З бузковою світлою димкою
Прийшла вона в місто над ганками
І в серце увійшла невидимкою.
А може, як ніч ще холонула,
Лилась над садами, заводами,
Лилась і все місто заповнила
Мелодія давня акордами.

П р и с п і в:

У ній слова про сонце в небі яснім,
Про шепіт віт в березовім гаю,
Про те, що світ великий і прекрасний,
Та наймиліше в рідному краю.

Над парками, цвітом-завією,
Над зеленню, трави хвилюючи,
Пливе вона казкою-мрією
І серце тривожить, чаруючи.

Завжди молодою і чистою
Залишиться музика давня,
І хтось при розлуці на пристані
Візьме її, рідну, у плавання.

П р и с п і в.

С весенними синими ветрами,
С лиловою прозрачною дымкою
Пришла она в город, наверное,
И в сердце вошла невидимкою.
А может, безмолвною полночью
Влилась она в улицы длинные,
Влилась и весь город заполнила,
Мелодия эта старинная.

П р и п е в:

Поется в ней о солнце в небе ясном,
О шелесте березы за окном.
О том, что мир огромен и прекрасен,
Но всех милее нам родимый дом.

2 раза

Над крышами и над дорогами,
Над первою зеленью нежною
Плывет она сказочным облаком
И души волнует по-прежнему.
Всегда молодою и чистою
Останется музыка давня,
И кто-то, прощаясь на пристани,
Возьмет ее в плаванье дальнее.

П р и п е в.

**ЛЮБОВ
ЗАЛИШИТЬСЯ**

Слова
Б. Гершта
Музика
В. Гавриліна

**ЛЮБОВЬ
ОСТАНЕТСЯ**

Слова
Б. Гершта
Музыка
В. Гаврилина

Стримано
Сдержанно

1-3 Приспів
V Припев

— но — ю ми з то — бо — ю по — ко — ха — лись. Та ка — ят —
— но — ю мы с то — бо — ю повстре — ча — лись. Но ни — ког —

1-3

— тям у нас ду — ша не кра — ьт — ся, лю — бов за —
— да ни в чем не ста — нем ка — ять — ся, лю — бовь за —

1-3

— ли — шить — ся, доб — ром зга — да — ьт — ся. Ми стрі —
— пом — нит — ся, доб — ром вспо — мя — нет — ся. До — жи —

4

сер — це на хви — ли — ну.
болью от — зо — вет — ся.

Заливала землю плінуча вода,
Із-за моря гуси-лебеді злітались.
Не минули нас і радість і біда,
Як весною ми з тобою покохались.

П р и с п і в:

Та каяттям у нас
Душа не крається,
Любов залишиться,
Добром згадається.

Ми стрічались там, де хвиля гомонить,
Білі птахи — свідки нашого кохання.
Теплі ночі пролітали, наче мить,
І прощались ми з тобою на світанні.

П р и с п і в.

Над землею гуси-лебеді ячать,
Їх збирає у великі зграї осінь.
А за нею холоди несуть печаль,
Світле щастя гуси-лебеді відносять.

П р и с п і в.

Будуть весни, будуть плинути струмки,
Із-за моря гуси-лебеді прилинуть.
Жаль, що знову ті не вернуться роки,
Тільки спогад стисне серце на хвилину.

П р и с п і в.

Заливала землю талая вода,
Із-за моря гуси-лебеди слетались.
Дожидались нас и радость и беда.
Той весною мы с тобою повстречались.

П р и п е в:

Но никогда ни в чем
Не станем каяться,
Любовь запомнится,
Добром вспомнянется.

Дожидались мы друг друга у реки,
Знали только гуси-лебеди про это.
Почему так летом ночи коротки,
Очень близко от заката до рассвета.

П р и п е в.

Над землею птицы белые летят,
Собирает их в большие стаи осень.
А за нею холода идут опять,
Наше счастье гуси-лебеди уносят...

П р и п е в.

Будут весны, будет талая вода,
Из-за моря гуси-лебеди вернутся,
Жаль, что снова не вернутся те го́да,
Только в сердце сладкой болью отзовутся.

П р и п е в.

ЧАРІВНА СКРИПКА

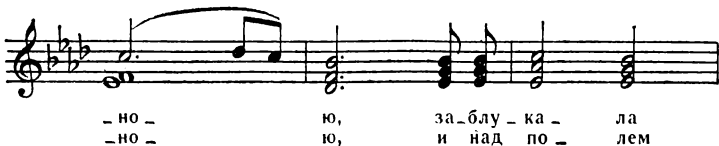
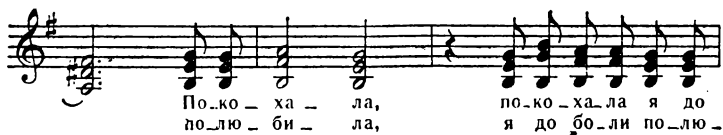
Слова
Ю. Рибчинського
Музика
І. Поклада

ВОЛШЕБНАЯ СКРИПКА

Слова
Ю. Рыбчинского
Музыка
И. Поклада

Наспівно
Напевно

Сіла птаха
Білокрила на тополю,
Сіло сонце
Понад вечір на поля.
Покохала,
Покохала я до болю

Молодого,
Молодого скрипаля.

Покохала,
Зачарована струною,
Заблукала
Та мелодія в гаю,
В гай зелений
Журавлиною весною
Я понесла
Своє серце скрипалю.

Йшла до нього,
Наче місячна царівна,
Йшла до нього,
Як до березня весна,
І не знала,
Що та музика чарівна
Не для мене,
А для іншої луна.

Опустилось
Солнце птахой сизокрылой,
Засияло
Поле в солнечных лучах —
Полюбила,
Я до боли полюбила
Молодого,
Молодого скрипача.

Полюбила,
Очарована струною,

И над полем
Я мелодией лечу,
Над дубравой —
Журавлиною весною,
И несу я
Свое сердце скрипачу.

Шла к нему я,
Словно лунная царица,
Шла к нему я,
Шла, сережками звеня,
И не знала,
Что чарующий напев тот
Над дубравою
Звучит не для меня...

**РУССКАЯ
МЕТЕЛИЦА**

Слова
Л. Ошанина
Музыка
Г. Подзельского

mf

І де ша-стя по сте-пу, бі-лим конем
Белой тройкой по сте-ли сча-стье мо-е

гра-е. Ты за-будь сво-ю жур-бу-
ска-чет. Ты, под-руж-ка, по-тер-пи,

под-ру-га вті-ша-є... Ні-би цві-том
ес-ли серд-це пла-чет. Бе-лой пы-лью

при_го_лу - бить русь - ка за_ме - тиль_ни_ця...
при_го_лу - бит бе - ла_я ме - те_ли_ца...

Він ме_не од - ну лиш лю - бить, а то_бі не
Он ме_ня, по - дружка, лю - бит, а те_бе не

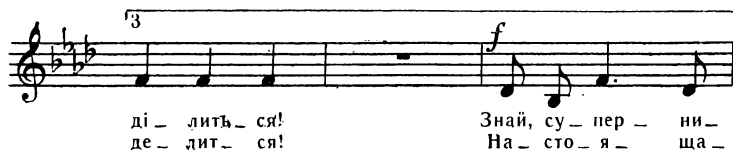
ві - рить_ся. Хай ме_те, ме - те, ме_те
ве - рит_ся. . . . Пусть метет, ме - тет, ме_тет,

бі_ла за_ме - тиль_ни_ця! Знай, су_пер ни_
рус_ска_я ме - те ли_ца! На_сто_я_ща .

_це мо_я, що любов не ді_лить_ся!
я любовь на дво_е не де_лит_ся!

Іде шастя по степу,
Білим конем грає.
Ти забудь свою журбу —
Подруга втішає...

П р и с п і в:

Ніби цвітом приголубить
Руська сніговійниця...
Він мене одну лиш любить,
А тобі не віриться.
Хай мете, мете, мете
Біла сніговійниця!
Знай, супернице моя,
Що любов не ділиться!

Дівчи

Навіть подрузі мої
Не віддам я друга,
Вся любов — мені одній,
В серці — завірюха...

П р и с п і в.

Ти ж дивись, не помились,
Подруго, мій світе!
Милий мій не забаривсь,
Може, й твій десь іде!

П р и с п і в.

Белой тройкой по степи
Счастье мое скачет.
Ты, подружка, потерпи,
Если сердце плачет.

П р и п е в:

Белой пылью приголубит
Белая метелица...
Он меня, подружка, любит,
А тебе не верится.
Пусть метет, метет, метет,
Русская метелица!
Настоящая любовь
Надвое не делится!

| 2 раз

Я любовь не уступлю,
Ты прости, подруга,

Я сама его люблю, —
В сердце крутит вьюга.

П р и п е в.

Ты гляди, не пропусти,
Свет себе не засти, —
Может быть, к тебе в пути
Где-то мчится счастье.

П р и п е в.

СТОЯТЬ ТОПОЛІ

Слова
А. Драгомирецького
Музика
Н. Андрієвської

СТОЯТ ТОПОЛЯ

Слова
А. Драгомирецького
Музика
Н. Андрієвської

Лірично. Виразно
Лирически. Выразительно

Сто - я - ли в за - ду - мі ми над ста - вом, і
Сто - я - ли над о зе - ром с тобою мы, 'по -

ти - ша пах - ла по - ли - ном, і
лы - нью пах - ла ти - ши - на... и

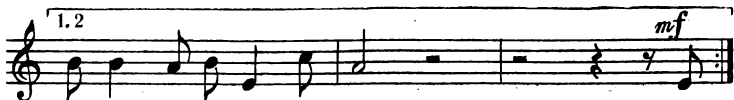
ма - ри - лось ме - ні, не на че у ві сні, в да -
слов - но сни - лись мне в та ком да - ле - ком сне и

ле - ко - му сні то бу - ло. і
о - чи тво - и, и вес - на.

ма-ри-лось ме ні, не на-че у ві сні, в да-
слов-но сни-лось мне в та ком да-ле-ком сне и

ле-ко му сні то бу ло... Ві-
о чи тво-и, и вес на. Вот

ле-ко му сні то бу ло.
о чи тво-и, и вес на.

Стояли в задумі ми над ставом,
І тиша пахла полином,
І марилося мені,
Неначе уві сні,
В далекому сні то було. *Дівчі*

Вітрами ті дні відгомоніли,
Кудись луною відгули,
Стоять у тишині
Тополі мовчазні,
Тебе лиш немає між них.

Дівчі

У серці із спомином про тебе
Сюди приходжу щовесни,
І мариться мені,
Неначе уві сні,
В далекому сні то було.

Двічі

Стояли над озером с тобою ми,
Полынью пахла тишина...
И словно снились мне
В таком далеком сне
И очи твои, и весна.

2 раз

Ветрами то время отшумело,
Умчалось дорогой степной...
Задумчиво стоят
Одни лишь тополя,
И только тебя нет со мной.

2 раз

Весенней порой сюда иду я,
И в памяти ты лишь одна...
И словно снятся мне
В таком далеком сне
И очи твои, и весна.

2 раз

ТАК ПОВЕЛОСЬ

Слова
П. Леонідова
Музыка
М. Фрадкіна

ТАК ПОВЕЛОСЬ

Слова
П. Леонидова
Музыка
М. Фрадкина

Стримано
Сдержанно

Так по_ве_лось...
Так по_ве_лось...

Не сердься, не
Не на_до сер_

тре_ба,
дять_ся.

зно_ву при_ходь_ме_
Ты при_хо_ди ме_

_не про_ве_ди.
_ня про_во_жать.

Я по_вер_
Я у_ез_

-ну - ся зно - ву до те - бе
- жа - ю, чтоб воз-вра - тить - ся,

хоч и по-вер - ну - ся не на-зав -
воз-вра - ща - юсь, чтоб у - ез -

-жди. Я по-вер - ну - ся
- жать. Я у - ез - жа - ю,

зно - ву до те - бе, хоч по-вер -
чтоб воз-вра - тить - ся, и воз-вра -

-ну - ся не на - зав - жди.
- ща - юсь, чтоб у - ез - жать.

Так повелось... Не сердься, не треба,
Знову прихоть — мене проводи.
Я повернуся знову до тебе,
Хоч повернуся не назавжди.

Дівчі

Так повелось — і ми розумієм:
Смуток розлук — то справжня любов.
Щось ми умієм, щось не умієм,
Втратили щось ми — знайдемо знов. *Двічі*

Так повелось. Все можна збагнути,
В серце ти зла лише не бери.
Згадую все я, щоб не забути,
І забуваю — лиш до пори... *Двічі*

Так повелось. Не сердься, не треба,
Знову приходи — мене проведи.
Лину я птахом знову до тебе
І повернуся, тільки-но жди. *Двічі*

Так повелось... Не надо сердиться.
Ты приходи меня провожать.
Я уезжаю, чтоб возвратиться,
И возвращаюсь, чтоб уезжать. *2 раза*

Так повелось — и мы понимаем:
Горечь разлук тревожит в пути.
Что-то мы знаем, что-то не знаем,
Что-то теряем, чтобы найти. *2 раза*

Так повелось. И что б ни случилось.
Можно простить и можно понять.
Я вспоминаю, чтобы забылось,
И забываю, чтоб вспоминать. *2 раза*

Так повелось... Не надо сердиться.
Ты приходи меня провожать.
Ты провожаешь, чтобы проститься,
И ожидаешь, чтобы встречать. *2 раза*

ЧОРНИЙ БУСОЛ

Слова
Л. Татаренко
Музика
Г. Подельського

ЧЕРНЫЙ АИСТ

Слова
Л. Татаренко
Музыка
Г. Подельского

Задумливо
Задумчиво

на о_стан_ ній со_ло_м'яній
На по_след_ ней со_ло_менно́й

стрі_ сі, і су_ му_ є у
кры_ ше чер_ний а_ ист гру_

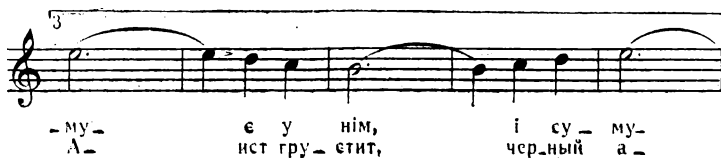
нім, чор_ний бу_ сол. Не_ за_
_стит, чер_ний а_ ист. Чер_ний

ба ром по_ ки_ не він стрі_
а_ ист, он зав_тра по_ ки_

лу, ту, шо мо хом дав_
нет э ту кры_ шу, за_

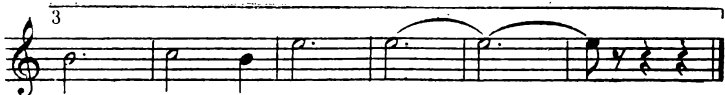

— є у нім
— ист гру — стит

на ос — тан —
на по — след —

ній со —
ней со —

— ло — м'я — ній стрі — сі.
— ло — мен — ной кры — ше!

У застиглий лазуровій висі
Чорний бусол зробив собі дім, —
На останній солом'яній стрісі,
І сумує у нім, чорний бусол.
Незабаром покине він стріху,
Ту, що мохом давно поросла,
Під якою так мило і тихо
Ми в дитинстві жили, край села.
Чорний бусол... Із снів виринає,
Мов пташиних пісень передзвін...
Сиве коло ту стріху вінчає,
І на колесі дивному — він.
Вік двадцятий у безвість відлине,
Та залишиться згадкою тінь —
Чорний бусол не кине людини,
Не покине побілених стін.
Вік двадцятий у безвість відлине.
Та залишиться поміж людьми
Чорний бусол. Його і людину

Не лякають ракетні громи.
У застиглий лазуровій висі
Чорний бусол зробив собі дім.
На останній солом'яній стрісі,
І сумує у нім, і сумує у нім
На останній солом'яній стрісі.

Черный аист в лазури застывшей..
Сонный ветер едва шелестит.
На последней соломенной крыше
Черный аист грустит, черный аист.
Черный аист, он завтра покинет
Эту крышу, заросшую мхом,
Под которой когда-то росли мы
В тридевятом районе глухом.
Черный аист... Во сне его вижу,
Дальний луг, незабудки в росе,
Милый берег, заветную крышу
С черным аистом на колесе.
Словно тень уходящего века,
Черный аист меж голых антенн..
Не расстаться ему с человеком,
С белым пламенем глиняных стен.
Словно тень уходящего века,
Черный аист над крышей поник,
Черный аист привык к человеку,
Даже к грому ракеты привык.
Черный аист в лазури застывшей..
Сонный ветер едва шелестит..
На последней соломенной крыше
Черный аист грустит, черный аист грустит
На последней соломенной крыше!

**ТІЛЬКИ ЛЮБОВ
ПРАВА**

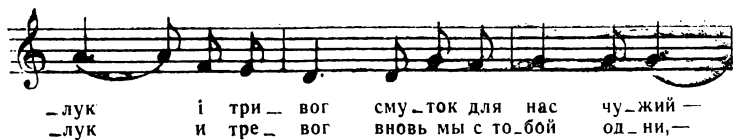
Слова
С. Гребенникова і
М. Добронравова
Музика
А. Бабаджаняна

**ТОЛЬКО ЛЮБОВЬ
ПРАВА**

Слова
С. Гребенникова и
Н. Добронравова
Музыка
А. Бабаджаняна

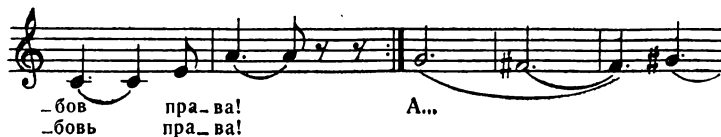
Не швидко
Не быстро

Приспів
Припев

Очі палкі твої,
Мов зоря у млі...
Вірю, що є любов на землі!
Після розлук і тривог
Смуток для нас чужий —
В серці своїм світлі дні збережи.

П р и с п і в:

Знов любов-зоря цвіте
В мене в душі,
Знов пісні твої зовуть
Йти до вершин.
Будуть грози, прошумить трава...
На землі завжди любов права! | *Двічі*

Скажуть слова лихі —
Їм не вір, як злу,
Вірність свою неси в дні розлук.
Зрадить краса — не біда,
Звіють красу літа.
Тільки любов — на віки молода.

П р и с п і в.

Светят глаза твои,
Как заря во мгле...
Верю, что есть любовь на земле!
После разлук и тревог
Вновь мы с тобой одни, —
В сердце своем эти дни сохрани.

П р и п е в:

Вновь в душе моей цветут зори любви.

Вновь зовут меня, зовут песни твои.

Будут грозы, прошумят ветра...

На земле всегда любовь права!

Двічі

Горьким словам чужим

Ты не верь, мой друг,

Верность свою храни в дни разлук...

Может предать красота,

Могут солгать года, —

Только любовь не предаст никогда!

П р и п е в.

ТИ МЕНІ
НАСНИЛАСЯ

Слова
Д. Луценка
Музика
Б. Алексеєнка

МНЕ ВЕСНОЮ
ПРИСНИЛАСЬ ТЫ

Слова
Д. Луценка
Музыка
Б. Алексеєнко

Спокійно, співуче
Спокойно, певуче

каз _ ко _ ю сер _ день_ко роз _ ра _ ди _ ла,
сказ _ ко _ ю ду _ шу у _ те _ ша _ ла мне,

со _ няч_но _ ю лас _ ко _ ю ти ме_не при_
сол _ неч_но _ ю лас _ ко _ ю сердце ча_ ро_

_на _ ди _ ла. _ни _ ла _ ся.
_ва _ ла мне. _сни _ лась ты.

Долею прийдешньою
Ти мені наснилася.
Білою черешнею
Вечором з'явилася,
Піснею і казкою
Серденько розрадила,
Сонячною ласкою
Ти мене принадила.

І таке накоїла,
Але я не каюся,
Бо тебе такою я,
Може, й дочекаюся.

Білою черешнею
Вечором з'явилася,
Долею прийдешньою
Ти мені наснилася.

Светлою наджедою
Мне весной приснилась ты,
Белою черешнею
Вечером явилась ты.
Песнею и сказкою
Душу утешала мне,
Солнечною ласкою
Сердце чаровала мне.

Что со мной ты сделала...
Все равно не каюсь я.
Ой черешня белая,
О тебе мечтаю я.
Белою черешнею
Вечером явилась ты,
Светлою наджедою
Мне весной приснилась ты.

КАП-КАП-КАП

Слова
Л. Дербеньова
Музыка
О. Зацепіна

КАП-КАП-КАП

Слова
Л. Дербенева
Музыка
А. Зацепина

Помірно
Умеренно

ніж_но го_мо_нить: — Не плач, мо_я кра_со! — при_гор_
неж_но го_во_рит: — Не плачь, не плачь, Мару_ся- кра_

Приспів
Пріпев

та єть_ ся. Ма_ ру_ся мовчить в пер_
са ви_ ца! Ма_ ру_ся молчит и

ли нах сліз, від смут_ ку ду_ша ї_
сле зы льет, от гру_ сти бо_лит ду_

ї бо лить, кап-кап-кап,— з яс_ них о_
ша е е кап-кап-кап,— из яс_ ных

чей Ма ру_сі ка_ па_ють слі_зюнки на
глаз Ма ру_сі ка_ па_ють сле_ зы на ко_

спис.
_ пье.

Кап, кап, кап, — з яс_них о_
Кап- кап-кап, — из яс_ных

_чей Ма_ру_сі ка_пають в розпачі, ка_пають, кап-кап,
глаз Ма_ру_сі ка_пают горьки_е, ка_пают, кап-кап,

ка_пають слізюньки на спис. А // спис.
ка_па_ют пря_мо на ко_ пье. Сту_ // пье.

Зеленої весни
У затінку сосни
З коханою Іванко прощається.
Кольчугою дзвенить
І ніжно гомонить:
— Не плач, моя красо! — пригортається.

П р и с п і в:

Маруся
Мовчить в перлинах сліз,

Від смутку
Душа її болить,
Кап-кап-кап, —
З ясних очей Марусі
Капають слізоньки на спис.
Кап-кап-кап, —
З ясних очей Марусі
Капають в розпачі,
Капають, кап-кап,
Капають слізоньки на спис.

А пізно восени
Знов там, біля сосни,
З коханою Іванко стрічається.
Кольчугою дзвенить
І ніжно гомонить:
— До тебе я вернувсь! — пригортається.

П р и с п і в:

Маруся
Від щастя в перлах сліз.
Як гуслі,
Душа її бринить,
Кап-кап-кап, —
З ясних очей Марусі
Капають слізоньки на спис.
Кап-кап-кап, —
З ясних очей Марусі
Капають солодко,
Капають, кап-кап,
Капають слізоньки на спис.

Зеленою весной
Под старою сосной
С любимою Ванюша прощается.
Кольчугой он звенит
И нежно говорит:
— Не плачь, не плачь, Маруся-красавица!

П р и п е в:

Маруся
Молчит и слезы льет,
От грусти
Болит душа ее,
Кап-кап-кап, —
Из ясных глаз Маруси
Капают слезы на копье.
Кап-кап-кап, —
Из ясных глаз Маруси
Капают горькие,
Капают, кап-кап,
Капают прямо на копье.

Студеною зимой
Опять же под сосной
С любимою Ванюшá встречается.
Кольчугой вновь звенит
И нежно говорит:
— Вернулся я к тебе, раскрасавица.

П р и п е в:

Маруся
От счастья слезы льет.

Как гусли,
Душа ее поет.
Кап-кап-кап, —
Из ясных глаз Маруси
Капают слезы на копье.
Кап-кап-кап, —
Из ясных глаз Маруси
Капают сладкие,
Капают, кап-кап,
Капают прямо на копье.

З М І С Т

За того хлопця. Слова <i>Р. Рождественського</i> , переклад з російської <i>Б. Олійника</i> , музика <i>М. Фрадкіна</i>	3
Березовий сік. Слова <i>М. Матусовського</i> , переклад з російської <i>Б. Степанюка</i> , музика <i>В. Баснера</i>	8
А мати ходить на курган. Слова <i>Д. Луценка</i> , музика <i>А. Пашкевича</i>	11
Сімнадцять. Слова <i>В. Чередниченка</i> , музика <i>В. Шаповаленка</i>	15
В поле чайка прилітає. Слова <i>Л. Татаренка</i> , переклад з російської <i>М. Литвинця</i> , музика <i>О. Білаша</i>	20
Давній марш. Слова <i>М. Владимова</i> , переклад з російської <i>В. Грінчака</i> , музика <i>Л. Лядової</i>	24
Синові в дорогу. Слова <i>М. Сингаївського</i> , музика <i>В. Філіпенка</i>	29
На безкінечнім марші. Слова <i>Р. Левіна</i> , переклад з російської <i>М. Бахтинського</i> , музика <i>І. Ковача</i>	33
Останній бій. Слова і музика <i>М. Ножкіна</i> , переклад з російської <i>В. Морданя</i>	39
Пісня ветеранів. Слова <i>А. Софронова</i> , переклад з російської <i>А. Щербака</i> , музика <i>Г. Майбороди</i>	43
В горах мак розцвів. Слова <i>Л. Татаренка</i> , переклад з російської <i>О. Орача</i> , музика <i>О. Білаша</i>	46
Той хіба мужчина. Слова <i>Р. Гамзатова</i> , український текст <i>А. Науменка</i> , музика <i>О. Фельцмана</i>	50
Ярославія. Слова <i>Л. Ошаніна</i> , переклад з російської <i>А. Поліщука</i> , музика <i>П. Аєдоницького</i>	55
Однокласники. Слова <i>М. Пляцковського</i> , переклад з російської <i>А. Поліщука</i> , музика <i>В. Дмитрієва</i>	60
Розплети свою чорну косу. Слова <i>О. Богачука</i> , музика <i>К. Домінчена</i>	64
Не повторяється цвітіння юних літ. Слова <i>М. Матусовського</i> , переклад з російської <i>М. Зірка</i> , музика <i>С. Туликова</i>	68
Давня мелодія. Слова <i>А. Сійга</i> , український текст <i>В. Грінчака</i> , музика <i>А. Ойта</i>	73

Любов залишиться. Слова <i>Б. Гершта</i> , переклад з російської <i>Б. Чіла</i> , музика <i>В. Гавриліна</i>	78
Чарівна скрипка. Слова <i>Ю. Рибчинського</i> , музика <i>І. Поклада</i>	82
Російська заметіль. Слова <i>Л. Ошаніна</i> , переклад з російської <i>Б. Списаренка</i> , музика <i>Г. Подельського</i>	87
Стоять тополі. Слова <i>А. Драгомирецького</i> , музика <i>Н. Андрієвської</i>	92
Так повелось. Слова <i>П. Леонідова</i> , переклад з російської <i>В. Кириленка</i> , музика <i>М. Фрадкіна</i>	95
Чорний бусол. Слова <i>Л. Татаренка</i> , переклад з російської <i>В. Кириленка</i> , музика <i>Г. Подельського</i>	98
Тільки любов права. Слова <i>С. Гребенникова</i> і <i>М. Добронравова</i> , переклад з російської <i>Б. Чіла</i> , музика <i>А. Бабаджаняна</i>	103
Ти мені наснилася. Слова <i>Д. Луценка</i> , музика <i>Б. Алексєєнка</i>	108
Кап-кап-кап. Слова <i>Л. Дербеньова</i> , переклад з російської <i>А. Патрус-Карпатського</i> , музика <i>О. Зацепіна</i>	111

СОДЕРЖАНИЕ

За того парня. Слова <i>Р. Рождественского</i> , музика <i>М. Фрадкіна</i>	3
Березовый сок. Слова <i>М. Матусовского</i> , музика <i>В. Баснера</i>	8
А мать все ходит на курган. Слова <i>Д. Луценко</i> , перевод с украинского <i>В. Болдыревой</i> , музика <i>А. Пашкевича</i>	11
Семнадцать. Слова <i>В. Чередниченко</i> , перевод с украинского <i>М. Антроповой</i> , музика <i>В. Шаповаленко</i>	15
В поле чайка прилетает. Слова <i>Л. Татаренко</i> , музика <i>А. Билаша</i>	20
Старый марш. Слова <i>М. Владимова</i> , музика <i>Л. Лядовой</i>	24
Сыну в дорогу. Слова <i>Н. Сынгаевского</i> , перевод с украинского <i>А. Ковальчука</i> , музика <i>В. Филиппенко</i>	29
На бесконечном марше. Слова <i>Р. Левина</i> , музика <i>И. Ковача</i>	33
Последний бой. Слова и музика <i>М. Ножкина</i>	39
Песня ветеранов. Слова <i>А. Софронова</i> , музика <i>Г. Майбороды</i>	43
Мак в горах расцвел. Слова <i>Л. Татаренко</i> , музика <i>А. Билаша</i>	46
Разве тот мужчина. Слова <i>Р. Гамзатова</i> , перевод с аварского <i>Я. Козловского</i> , музика <i>О. Фельцмана</i>	50
Ярославия. Слова <i>Л. Ошанина</i> , музика <i>П. Аедоницкого</i>	55

Одноклассники. Слова <i>М. Пляцковского</i> , музыка <i>В. Дмитриева</i>	60
Расплети смоляную косу. Слова <i>А. Богачука</i> , перевод с украинского <i>И. Антроповой</i> , музыка <i>К. Доминчена</i>	64
Не повторяется такое никогда. Слова <i>М. Матусовского</i> , музыка <i>С. Туликова</i>	68
Старая мелодия. Слова <i>А. Сийга</i> , перевод с эстонского <i>Л. Дербенева</i> , музыка <i>А. Ойта</i>	73
Любовь останется. Слова <i>Б. Гершта</i> , музыка <i>В. Гаврилина</i>	78
Волшебная скрипка. Слова <i>Ю. Рыбчинского</i> , перевод с украинского <i>Л. Татаренко</i> , музыка <i>И. Поклада</i>	82
Русская метелица. Слова <i>Л. Ошанина</i> , музыка <i>Г. Подзельского</i>	87
Стоят тополя. Слова <i>А. Драгомирецкого</i> , перевод с украинского <i>В. Болдыревой</i> , музыка <i>Н. Андриевской</i>	92
Так повелось. Слова <i>П. Леонидова</i> , музыка <i>М. Фрадкина</i>	95
Черный аист. Слова <i>Л. Татаренко</i> , музыка <i>Г. Подзельского</i>	98
Только любовь права. Слова <i>С. Гребенникова</i> и <i>Н. Добронравова</i> , музыка <i>А. Бабаджаняна</i>	103
Мне весной приснилась ты. Слова <i>Д. Луценко</i> , перевод с украинского <i>В. Болдыревой</i> , музыка <i>Б. Алексеенко</i>	108
Кап-кап-кап. Слова <i>Л. Дербенева</i> , музыка <i>А. Зацепина</i>	111

ПЕСНИ СОВЕТСКИХ КОМПОЗИТОРОВ

Песенник

Стельмашенко Александр Александрович

(Составитель)

(На украинском и русском языках)

Редактор *Г. О. Николаева*

Літературний редактор *Б. М. Чіл*

Художник *В. А. Потієвський*

Художній редактор *О. П. Лебедава*

Технічний редактор *А. А. Донець*

Коректори *С. Т. Кириченко, О. В. Кульбіда*

БФ 29521. Темплан 1975 р. № 89 Здано на виробництво 11. IX. 1974 р. Підписано до друку 6. I. 1975 р. Формат 70×108¹/₃₂. Папір друкарський № 3. Умовно-друк. арк. 5,25. Обліково-видавн. арк. 4,11. Тираж 120 000. Зам. 1070. Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32.

Ціна 41 коп.

Білоцерківська книжкова фабрика республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Державного комітету Ради Міністрів УРСР у справах видавництв, поліграфії та книжкової торгівлі, вул. К. Маркса, 4.